

LĀ•SKY MĀ•MIVĀ%oo, STESKY BLĀ•ZNIVĀ%oo - 32.

ĀšterĀ½, 17 kvĀ•ten 2011

Víkend mĀ•l být sluneĀ•ný, klidný a hlavnĀ• jsem se na nĀ•j tĀ•šil. Ve Ā•tvrtek jsme absolvovali skvĀ•lou vĀ•c - Richard pátek jsem si vzal dovolenou. Byla to dobrá volba, zpátky do Hradce jsme pĀ•mĀ•jeli aĀ¾ po pĀ•Inoci. Pocit, Ā¾e se zítra nemusí vstávat, byl skvĀ•lej.

A divadlo taky - kdybych si mĀ•l vybrat od Shakespeara jedinou hru, byla by to právĀ• tahle. VĀ¾dycky mĀ• na ní fascin dvĀ• vĀ•ci - jednak to, jak se z tĀ•ch nejvĀ•tšich pomahaĀ•Ā• „reĀ¾imu", co se jim podaĀ•tmĀ•lo pĀ•meĀ¾it, stali nejvĀ•tší hrdinové a odbojáĀ•mi. A pak taky to, jak dalece to William psal jako propagaĀ•ní záleĀ¾itost. Kdysi dávno jsem zaslechl pochybnosti o tom, jestli vĀ•bec jako reálný autor Ā¾il, dokonce snad i to, Ā¾e to byla Ā¾ena. Zrovna u Ric mĀ• pak napadlo, jestli celý Shakespeare nebyl vlastnĀ• nĀ•co jako volební plakát. Existuje pár informací, které Gloucester popisují ponĀ•kud odlišnĀ•, takĀ¾e mohl být klidnĀ• „vyjmut" z historie, aby o to víc vynikla dokonalost alĀ•bĀ• doby.

„To mi přide pritiahnuté za vlasý," reagovala Pavlína, a kdyĀ¾ jsem se od volantu po ní podíval, mĀ•la kole svých nepĀ•tmĀ•ených vlasĀ• takovou mini svatozáĀ•m z noĀ•ních svĀ•tel. „ProĀ•?" „KeĀ• to lo asi nemoĀ¾né len tak pripísaaĀ• Richardovi toĀ¾ko zloĀ•inov. Myslím, Ā¾e Shakespeare neprehĀ•al." Myška s

vzadu, na silnici byl klid. „Já jen tak fabuluju, baví mĀ• to. V tĀ•hle vĀ•cech se to smí," usmál jsem se. Pav

„A po zkušenostech z poslední doby, v téhle republice, je moĀ¾né všechno." „Ā•esi sa

nepodobajú AngliĀ•anom." „Mno, myslím, Ā¾e to byl Kipling, komu se zrovna líbil Ā•eský humor, právĀ• proto, Ā¾

tomu ostrovnímu podobnej." „Vy máte skvelý humor... niekedy aĀ¾ príliš." PĀ•emýšlel jse

„Pavlínko, ty bys chtěĀ•la zpátky na Slovensko?" „Nie, ani za boha," zachmuĀ•mĀ•la se a vzápĀ•tí mĀ• políbi

tvĀ•m. „Mám pocit, Ā¾e ti Ā•eši moc nevyhovují. I kdyĀ¾ po tĀ•ch letech tomu i rozumím." &bdq

mám Ā•echov rada. Len mi chýba u vás... nieĀ•o... " „Jsmo málo prounijní?" usmál jsem se. „MoĀ•

by sa to dalo povedaĀ•. Ste veĀ¾ami... ako by som to povedala... " „ProstĀ• máme tu svojí kuliĀ•ku, a

nepotĀ•mĀ•bujem." „MoĀ¾no." „Víš, já mám pocit, Ā¾e bez toho bychom asi v tom srdci Ev

NezapomeĀ•, Ā¾e o tyhle parcely byl vĀ¾dycky velký zájem. A kdyĀ¾ to srovnám s tĀ•mĀ•ba s Polákama, jsem rád, Ā¾e se ná

díky tomu hodnĀ• vĀ•cí vyhnulo." „MoĀ¾no vám chýba trocha tej hrdosti." „A vám ji zase pĀ•mĀ•býv

aĀ¾ uĀ¾ na vojnĀ• nebo na škole, napadalo, kam na ní vlastnĀ• chodíte. A kde se bere ta protiĀ•eská

naštvanost. OstatnĀ•, ono se to pak všechno projevilo." „Neviem. MĀ•a veĀ¾ami mrzelo, keĀ• sme

rozpadli. Doma sme boli vĀ¾dy Ā•echoslováci. Ale viem, Ā¾e sme boli skôr výnimkou. Došlo mi to teda aĀ¾ po revolú

keĀ• sa zaĀ•ali prejavovaĀ• tí národnariiski primitívi." MĀ•jeli jsme Pardubice, za chvíli budeme doma. „V por

PĀ•mĀ•kovi tu zprávu. Chceš si to pĀ•meĀ•ist?" „Ā•no. Jirko..., " znĀ•lo to jako otázka. „Post

„Hovorila som vĀ•era s Jankom." Aha. TakĀ¾e ne s Jankou. Myslel jsem si to. „To je ten spoluĀ¾á

Holandska?" „Ā•no. Vieš, chcela by som... " „Povídej. AĀ¾ to máme za sebou, všiml

Ā¾e mi nĀ•co chceš." „Nevykladaj si to zle, prosím." MIĀ•el jsem. Fakt mĀ• zajímalo, co z toho nak

„Dostala som ponuku. MōĀ¾em sa uchádzaĀ• o Ā•osi ako stĀ¾, na pol roka." CoĀ¾e? Ona mi Ā•mĀ•ká, Ā¾e se

vypaĀ•mĀ•? „PoĀ•kej. Chceš Ā•mĀ•ct, Ā¾e pĀ• roku nebudeš?" „Skús ma chápaĀ• p

„No to zkoušim, ale vĀ•bec mi to nejde." „Jirko, prosím. Doma som skonĀ•ila, potrebujem sa

osamostatniĀ•... keby som nastúpila na univerzitu, budeš maĀ• problémy. Ja nechcem uĀ¾ škodit, ja

chcem... naštartovaĀ•, chápeš? Ale tak, aby som nikomu nerobila zle." „A myslíš, Ā¾e ko

budeš pĀ• roku pryĀ•, Ā¾e to mĀ• udĀ•lá dobĀ•me?" neodolal jsem si ironicky šĀ•ouchnout. „Daj

tú moĀ¾nosĀ•. Ja sa musím nájsĀ•." „Myslel jsem, Ā¾e ses našla teĀ•. U mĀ•. U nás." Do p

snad není pravda. PĀ•med rokem jsem skonĀ•il v SokolovĀ•, a teĀ• skonĀ•ím tady. TakĀ¾e všechny ty Ā•mĀ•i, láska, o

vztah... na hovno to je. „Jirko, nehnevaj sa prosím. Ja som ti vĀ•aĀ•ná za všetko..." „Ty ses

zbláznila. TakĀ¾e jsi vlastnĀ• jen potĀ•mĀ•bovala vytáhnout od HoĀ•mĀ•kýho a teĀ• uĀ¾ prostĀ• tu volnost jen zuĀ¾itkuješ

„To není fér." OĀ•i ji zvlhly. „To teda není." „Jirko, milĀ•ik. Ja mám koneĀ•ne moĀ¾

Ā¾e som k nieĀ•omu. Ā¾e ešte mōĀ¾em Ā¾iĀ• tak, ako chcem. Ā½e neĀ•o viem, dokĀ¾em. Ešte chvíĀ¾u,

definitívne mi ujde vlak." „Ale to je všechno jen o tobĀ• pĀ•mece. Já tĀ• nechci zavírat do Ā¾ádný klece. M

SnaĀ¾il jsem se, abys mĀ•la moĀ¾nost... tohle všechno mít." Na hovno to je, sakra. „Víš

„Jirko, prosím. Nehovor niĀ•, Ā•o by Ā¾a mrzelo." „HlavnĀ•, Ā¾e tebe nemrzí to, co mi Ā•mĀ•kášte; teĀ•

sebestĀ•mednej sobec, Pavlínko." „Milujem Ā¾a viac ako som kedykoĀ¾vek koho milovala... " teĀ• uĀ¾ jí ty slzy te

Herdek, copak na mĀ• nĀ•co zkouší, nebo fakt nerozumí tomu, co dĀ•lá? UĀ¾ jsme byli v Hradci. &bdq

myslíš váĀ¾ne Ā¾e som sobec?" „A ty to myslíš váĀ¾nĀ•?" „Nechaj ma prosím vy

Granda." MIĀ•el jsem. A zavezl ji ke Grandu. Myška se asi vzbudila aĀ¾ pĀ•med domem. Asp

pĀ•mĀ•ekvapilo, Ā¾e jsme sami. „Pavlína pĀ•mĀ•espí dneska v Grandu." „Vy jste se pohádali?" Ā•mĀ•ek

a moĀ¾ná taky trochu s obavou, nevím. „Asi jo." „Tati, nepĀ•mĀ•ehnal jsi nĀ•co?" „Já?

já. Ode mĀ• se oĀ•ekává celej Ā¾ivot, Ā¾e budu plný lásky a tolerance pĀ•mece. „Pavlína chce jít dĀ•lat do Hla

„Ale to je skvĀ•lý ne? VĀ¾dyĀ¾ jste to tak chtěĀ•li." „JenĀ¾e ona tam chce jít sama. Sama na sebe. K nĀ•

spoluĀ¾ákovi." „A ty jí nevĀ•mĀ•íš?" „O to pĀ•mece vĀ•bec nejde." „A o co?

našla sama? To jsi pĀ•mece chtěĀ•li i po mámĀ•, aby byla schopná se uĀ¾ivit." „Myško, tomu

nerozumíš." „Ani nechci. Ono se ti dá totiĀ¾ rozumĀ•t nĀ•kdy docela tĀ•Ā¾ko." Aha. TakĀ¾e já js

zase. „Víš co? Dej si sprchu, zuby a plav do postele. UĀ¾ mĀ• štve obĀ•." „Ty s

Místo, abys ji ocenil, tak ji vyĀ¾eneš." „Já nikoho nevyhánĀ•l. Odešla sama." Myška

sbalila vĀ•ci a zmizela v koupelnĀ•. Tohle pĀ•mece není moĀ¾ný. Copak je to normální, aby se Pavlína jen tak sbalila a

nĀ•jakýmu chlapovi do Amsterdamu? Tohle fakt musím taky chápat? Zazvonil telefon. Pavlína. Chvíli jsem p

jestli ho mám vĀ•bec vzít. „Ā•no?" „Jirko, prosím.. ja viem, Ā¾e to vyzerá zle. Ale ver mi prosím, Ā¾

strasne moc stojím. Daj nám toho pol roka, veĀ• aj ty potrebuješ Ā•as a priester. NemōĀ¾eme Ā¾iĀ• všetci traj

vo dvaplustvojk, musíme predsa... " „Aha, tak uÁ¾ je to tady. Šest pokojÁ a víÁ™ivka prostÁ chybí." „Tak toto poÁúvaÁ nemusím. Myslela som, Á¾e ma miluješ. Ale ty len... hÁ¾adáš novú Milenu. A to ja nebudem." „Pavlíno!" „Ak chceš, porozprávame se zajtra. A ja Á¾a veÁ¾mi prosím... premyšlaj o nás, nie o sebe." OtevÁ™el jsem si víno a koukal do tmy. Venku se zaÁal zvedat vítr, asi ani to poÁ nevydrÁ¾í. TakÁ¾e celej ten rok vlastnÁ nemÁl Á¾ádnej smysl. Co to kecám. Myška má svoji školu, skvÁ výsledky. Já mám svoji práci, udÁlali jsme všechno pro to, abychom zachránili firmu i to, co nám Milena zanechala - dluhy, prÁšvihy. MoÁ¾ná se opravdu lituju. A moÁ¾ná má Pavlínka pravdu. S PÁ™emkem stejnÁ jiná moÁ¾nost nemám. UdÁlala vlastnÁ nÁco, co bych já asi neudÁlal. A kdybych udÁlal, mrzelo by mÁ to. PavlínÁ ještÁ dÁ™ív, neÁ¾ se Myška vzbudila. „Omlouvám se, láska moje." „Dobré ráno miláÁik." „MÁ¾em se sejít? ChtÁl bych s tebou mluvit." „To budem veÁ¾mi rada. A vieš „Nevím." „Chýbal si mi. Nikdy by ma nenapadlo, Á¾e mi po tom všetkom budeš hneÁ prv tak chýbaÁ¾." „To bude tím, Á¾e ti nikdo nepodrbal záda pÁ™ed spaním. Hm .. nebo jo?" „Jirko vím, hloupý." „MôÁ¾eme zájsÁ na raÁajky, chceš?" „Chci." „Milujem Á¾a naproti mnÁ sedÁla u vchodu na hotelový dvorek spokojená rodinka. Dva malí kluci, skoro jako Petr s Pavlem kdysi. ZávídÁl jsem jim. A byl jsem rád, Á¾e kdyÁ¾ jsem tohle mÁl, uÁ¾íval jsem si to. Závist je oproti lítosti pÁ™e je jen lepš „Koukej brácho, holub," pravil ten menší. „Bacha, aÁ¾ tÁ neuštkne," pouÁil ho starš rozumbrada a malému se rozšíÁ™ily oÁi. „Holub máÁ¾e uštkout?" otoÁil se na mnÁ. mnÁ. Mám teÁ srazit autoritu staršího bráchy? „NormálnÁ ne," povídám a pÁ™emýšlím, jak z to ven. „Ale kdyby zaÁal syÁet, tak bacha." Naskytl se mi krásnej pohled. Dva malí kluci, sedí na bo holub. VzájemnÁ se pozorují a Áekají. „NesyÁí," porušil nakonec ticho ten menší a pÁ™estal h holub zajímat. Ten poskoÁil, zamával kÁ™ídlama a odletÁl. TeÁ Áekala snídánÁ mnÁ.

ROMAN